

09-11-2018

প্ৰাতঃ মুৰুলী

ওঁম্ শান্তি

"বাপদাদা"

মধুবন

"মৰমৰ সন্তানসকল – চেকেণ্ডত মুক্তি আৰু জীৱনমুক্তি প্ৰাপ্ত কৰিবৰ কাৰণে মনমনাভৱ, মধ্যাজীভৱ। পিতাক যথার্থ ৰূপত চিনি লৈ স্মৰণ কৰা আৰু সকলোকে পিতাৰ পৰিচয় দিয়া"

***প্ৰশ্ন :-** কোনটো নিচাৰ আধাৰতহে তোমালোকে পিতাক প্ৰত্যক্ষ কৰাব পাৰিবা?

***উত্তৰ :-** নিচা থাকিব লাগে যে আমি এতিয়া ভগৱানৰ সন্তান হৈছো, তেওঁ আমাক পঢ়াই আছে। আমি়েই সকলো মনুষ্য মাত্ৰক প্ৰকৃত মাৰ্গ দৰ্শন কৰাব লাগে। আমি এতিয়া সংগম যুগত আছো। আমি নিজৰ মাৰ্জিত চলনেৰে পিতাৰ নাম উজ্জ্বল কৰিব লাগে। পিতা আৰু শ্ৰীকৃষ্ণৰ মহিমা সকলোকে শুনাৰ লাগে।

***গীত :-** অনাগত দিনৰ ভাগ্য তুমি..... (আনেৱালে কল কী তকদীৰ হো....)

ওঁম্ শান্তি। এই গীতটিতো গোৱা হৈছে মুক্তি যুঁজাৰুসকলৰ কাৰণে, বাকী দুনিয়াৰ ভাগ্য বুলি কাক কোৱা হয়, সেয়া ভাৰতবাসীয়ে নাজানে। এয়া গোটেই দুনিয়াৰ প্ৰশ্ন। গোটেই দুনিয়াৰ ভাগ্য পৰিৱৰ্তন কৰি নৰকৰ পৰা স্বৰ্গ কৰি তোলোঁতা কোনো মনুষ্য হ'ব নোৱাৰে। এয়া কোনো মনুষ্যৰ মহিমা নহয়। যদি কৃষ্ণৰ কাৰণে কোৱা হয় তেন্তে তেওঁক কোনেও গালি দিব নোৱাৰে। মনুষ্যই এইটোও বুজি নাপায় যে কৃষ্ণই চতুৰ্থীৰ চন্দ্ৰমা কেনেকৈ দেখিলে যাৰ বাবে কলংক লাগিল। কলংক বাস্তৱত কৃষ্ণ নতুবা গীতাৰ ভগৱানৰ নালাগে। কলংক লাগে ব্ৰহ্মাৰ। কৃষ্ণৰ পলুৱাই নিয়া বুলি কলংক লগাইছে। শিৱবাবাকতো কোনেও গমেই নাপায়। ঈশ্বৰৰ পিছত দৌৰিছে ঠিকেই, কিন্তু ঈশ্বৰেতো গালি খাব নোৱাৰে। ঈশ্বৰ নতুবা কৃষ্ণক গালি দিব নোৱাৰে। দুয়োৰে মহিমা অপৰিসীম। কৃষ্ণৰো মহিমা এক নম্বৰৰ। লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ ইমান মহিমা নাই কিয়নো তেওঁলোক বিবাহিত হয়। কৃষ্ণতো কুমাৰ হয় সেইকাৰণে তেওঁৰ মহিমা বেছি, যদিওবা লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ মহিমাও এনেকৈয়ে গায়ন কৰা হয় - 16 কলা সম্পূৰ্ণ, সম্পূৰ্ণ নিৰ্বিকাৰী.....কৃষ্ণকতো দ্বাপৰত বুলি কয়। এনেকৈ ভাবে যে এই মহিমা পৰম্পৰা অনুসৰি চলি আহিছে। এই সকলো কথাও তোমালোক সন্তানসকলে জানা। এয়াতো ঈশ্বৰীয় জ্ঞান, ঈশ্বৰেই ৰামৰাজ্য স্থাপনা কৰিছে। ৰাম ৰাজ্যক মনুষ্যই বুজি নাপায়। পিতাইহে আহি এই সকলো জ্ঞান দিয়ে। গীতাই হৈছে সকলোৰে মূল, গীতাতেই ভুল লিখি দিলে। কৌৰৱ আৰু পাণ্ডৱসকলৰ যুদ্ধতো লগাই নাছিল গতিকে অৰ্জুনৰ কথাই নাই। ইয়াততো পিতাই বহি পাঠশালাত পঢ়ায়। পাঠশালা জানো যুদ্ধ ক্ষেত্ৰত হ'ব! অৱশ্যে হয়, এয়া মায়া ৰাৱণৰ সৈতে যুদ্ধ। ৰাৱণৰ ওপৰত বিজয় প্ৰাপ্ত কৰিব লাগে। মায়াৰ ওপৰত বিজয়ী হৈ জগতজিৎ হ'ব লাগে। কিন্তু এই কথাবোৰ অকণমানো বুজি নাপায়। ড্ৰামাত এনেকৈয়ে নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে। তেওঁলোকে পিছত আহি বুজিব। কেৱল তোমালোক সন্তানসকলেহে বুজাব পাৰা। ভীষ্ম পিতামহ আদিক হিংসক বাণ আদি মৰাৰ কথাই নাই। শাস্ত্ৰততো বহুত কথা লিখি দিছে। মাতাসকলে তেওঁলোকৰ ওচৰত গৈ সময় বিচাৰিব লাগে। কোৱা, আমি আপোনাৰ লগত এই সম্বন্ধে কথা পাতিব বিচাৰো। এই গীতাতো ভগৱানে শুনাইছিল। ভগৱানৰ মহিমা আছে। শ্ৰীকৃষ্ণতো বেলেগ হয়। আমাৰতো এইটো কথাত সংশয় আছে। ৰুদ্ৰ ভগৱানুৱাচ, তেওঁৰ এয়া ৰুদ্ৰ জ্ঞান যজ্ঞ। এয়া হৈছে নিৰাকাৰ পৰমপিতা পৰমাত্মাৰ জ্ঞান যজ্ঞ। মনুষ্যই আকৌ কয় - কৃষ্ণ ভগৱানুৱাচ। ভগৱান বুলিতো বাস্তৱত এজনকেই কোৱা হয়, তেওঁৰ আকৌ মহিমা লিখিব লাগে। কৃষ্ণৰ মহিমা এয়া, এতিয়া দুয়োৰে মাজত গীতাৰ ভগৱান কোন? গীতাত লিখা আছে "সহজ ৰাজযোগ"। পিতাই কয় যে বেহদৰ সন্ম্যাস কৰা। দেহ সহিত দেহৰ সকলো সম্বন্ধ

ত্যাগ কৰি নিজক আত্মা বুলি বুজা, মনমনাভৱ (মনে মনে পৰমাত্মাক স্মৰণ কৰা), মধ্যাজী ভৱ (মনে মনে বৈকুণ্ঠক স্মৰণ কৰা)। পিতাইতো বহুত ভাল ৰীতিৰে বুজায়। গীতাত আছে শ্ৰীমদ্ ভগৱানুৱাচ। শ্ৰী অৰ্থাৎ শ্ৰেষ্ঠ বুলিতো পৰমপিতা পৰমাত্মা শিৱকহে কোৱা হ'ব। কৃষ্ণতো দৈৱী গুণধাৰী মনুষ্য হয়। গীতাৰ ভগৱান হৈছে শিৱ যিয়ে ৰাজযোগ শিকাইছে। যথাযথ অস্তিমত সকলো ধৰ্ম বিনাশ হৈ এটা ধৰ্মৰ প্ৰতিষ্ঠা হৈছিল। সত্যযুগত এটাই আদি সনাতন দেৱী-দেৱতা ধৰ্ম আছিল। সেয়া কৃষ্ণই নহয় ভগৱানেহে প্ৰতিষ্ঠা কৰিছিল। তেওঁৰ মহিমা এয়া। তেওঁক "তুমিয়ে মাতা-পিতা" (তুমিৰ মাতাশ্ব পিতা) বুলি কোৱা হয়। কৃষ্ণকতো তেনেকৈ কোৱা নহ'ব। তোমালোকে সত্য পিতাৰ পৰিচয় দিব লাগে। তোমালোকে বুজাব পাৰা যে ভগৱানেহে লিবাৰেটৰ (মুক্তিদাতা) আৰু গাইড (পথ প্ৰদৰ্শক) হয় যিয়ে সকলোকে লৈ যায়, ম'হৰ সদৃশ সকলোকে লৈ যোৱাতো শিৱৰ কাম। সুপ্ৰিম (পৰম) শব্দটিও বহুত ভাল। গতিকে শিৱ পৰমপিতা পৰমাত্মাৰ মহিমা বেলেগ, কৃষ্ণৰ মহিমা বেলেগ, দুয়োটা সিদ্ধ কৰি বুজাব লাগে। শিৱতো জন্ম-মৰণত আহোঁতা নহয়। তেওঁ পতিত-পাৱন হয়। কৃষ্ণইতো সম্পূৰ্ণ ৪৪ জন্ম লয়। এতিয়া পৰমাত্মা বুলি কাক কোৱা হ'ব? এয়াও লিখিব লাগে। বেহদৰ পিতাক নজনাৰ কাৰণে মাউৰা, দুখী হৈ পৰিছে। সত্যযুগত যেতিয়া গৰাকীৰ হৈ যায় তেতিয়া নিশ্চয় সুখী হ'ব। শব্দ এনেকুৱা স্পষ্ট হ'ব লাগে। পিতাই কয় যে মোক স্মৰণ কৰা আৰু উত্তৰাধিকাৰ লোৱা। চেকেণ্ডত জীৱনমুক্তি, এতিয়াও শিৱবাবাই এনেকৈ কয়। মহিমা সম্পূৰ্ণকৈ লিখিব লাগে। শিৱায়ে নমঃ, তেওঁৰ পৰা স্বৰ্গৰ উত্তৰাধিকাৰ পোৱা যায়। এই সৃষ্টি চক্ৰক বুজিলে তোমালোক স্বৰ্গবাসী হৈ যাবাগৈ। এতিয়া বিচাৰ কৰা - শুদ্ধ কি? তোমালোক সন্তানসকলে সন্ন্যাসীসকলৰ আশ্ৰমলৈ গৈ ব্যক্তিগত ভাৱে লগ কৰিব লাগে। সভাত তেওঁলোকৰতো বহুত অহংকাৰ থাকে।

তোমালোক সন্তানসকলৰ বুদ্ধিত এইটোও থাকিব লাগে যে মনুষ্যক প্ৰকৃত মাৰ্গ দৰ্শন কেনেকৈ কৰাওঁ? ভগৱানুৱাচ (ভগৱানে কয়) - মই এই সাধু আদিকো উদ্ধাৰ কৰোঁ। লিবাৰেটৰ (মুক্তি দাতা) নামো আছে। বেহদৰ পিতাইহে কয় যে মোৰ হোৱা। পিতাই সন্তানক প্ৰত্যক্ষ কৰায় আকৌ সন্তানে পিতাক প্ৰত্যক্ষ কৰায়। শ্ৰীকৃষ্ণকতো পিতা বুলি কোৱা নহ'ব। গড্ ফাদৰৰ সকলো সন্তান হ'ব পাৰে। মনুষ্য মাত্ৰৰতো সকলো সন্তান হ'ব নোৱাৰে। গতিকে তোমালোক সন্তানসকলৰ বুজাবলৈ বহুত নিচা থাকিব লাগে। বেহদৰ পিতাৰ আমি সন্তান হওঁ, ৰজাৰ সন্তান ৰাজকুমাৰৰ চলন চোৱা কিমান ৰাজকীয় হয়। কিন্তু সেই বেচেৰাৰ ওপৰত (শ্ৰীকৃষ্ণৰ ওপৰত) ভাৰতবাসীয়ে কলংক লগাই দিলে। ক'ব যে ভাৰতবাসীতো তুমিও হোৱা। তেতিয়া এনেকৈ ক'বা - হয়, আমিও হওঁ কিন্তু আমি এতিয়া সংগমত আছো। আমি ভগৱানৰ সন্তান হৈছো আৰু তেওঁৰ পৰা পঢ়ি আছো। ভগৱানুৱাচ - তোমালোকক ৰাজযোগ শিকাওঁ। কৃষ্ণৰ কথা হ'ব নোৱাৰে। আগলৈ বুজি গৈ থাকিব। ৰজা জনকেও ইংগিতৰ দ্বাৰা বুজিছিল নহয়নে। পৰমপিতা পৰমাত্মাক স্মৰণ কৰিলে আৰু ধ্যানত গুছি গ'ল। ধ্যানততো বহুতে গৈ থাকে। ধ্যানত নিৰাকাৰী দুনিয়া আৰু বৈকুণ্ঠ দেখা পাব। এইটোতো জানা যে আমি নিৰাকাৰী দুনিয়াৰ বাসিন্দা হওঁ। পৰমধামৰ পৰা ইয়ালৈ আহি ভূমিকা পালন কৰো। বিনাশো সন্মুখত ঠিয় হৈ আছে। বিজ্ঞানী সকলে চন্দ্ৰমালৈ যাবৰ কাৰণে মগজ খটুৱাই থাকে - এয়া হৈছে বিজ্ঞানৰ অতি অহংকাৰলৈ যোৱা যাৰ দ্বাৰা আকৌ নিজৰে বিনাশ কৰে। বাকী চন্দ্ৰ আদিত একো নাই। কথাবোৰতো বহুত ভাল কেৱল বুজাবলৈ যুক্তিৰ প্ৰয়োজন। আমাক শিক্ষা দিওঁতাজন হৈছে উচ্চতকৈও উচ্চ পিতা। তেওঁ তোমালোকৰো পিতা হয়। তেওঁৰ মহিমা বেলেগ, কৃষ্ণৰ মহিমা বেলেগ। এয়া হৈছে ৰুদ্ৰ অবিনাশী জ্ঞান যজ্ঞ, য'ত সকলো আহুতি হ'ব। পইণ্ট (টোকা) বোৰ বহুত ভাল কিন্তু সম্ভৱতঃ আৰু সময় ল'ব।

এইটো পইণ্টো ভাল – এবিধ হৈছে আত্মিক যাত্ৰা, দ্বিতীয়বিধ হ'ল পাৰ্থিৱ যাত্ৰা। পিতাই কয় - মোক স্মৰণ কৰিলে অস্তিমৰ স্থিতিয়েই গতি হৈ যাব। আত্মিক পিতাৰ অবিহনে অন্য কোনোৱেও শিকাব নোৱাৰে। এনেকুৱা পইণ্টবোৰ লিখিব লাগে। মনমনাভৱ-মধ্যাজীভৱ, এয়া হ'ল মুক্তি-জীৱনমুক্তিৰ যাত্ৰা। যাত্ৰাতো পিতাইহে কৰাব, কৃষ্ণইতো কৰাব নোৱাৰে। স্মৰণ কৰাৰহে অভ্যাস কৰিব লাগে। যিমনে স্মৃতিত থাকিব সিমান সুখী হ'ব। কিন্তু মায়াই স্মৃতিত থাকিব নিদিয়। ভাল বাক।

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাত-পিতা আৰু বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। সেৱাতো সকলোৱে কৰে, কিন্তু উচ্চ আৰু নীচ সেৱাও আছে নহয় জানো। কাৰোবাক পিতাৰ পৰিচয় দিয়াতো অতি সহজ। অচ্ছা - আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ৰাত্ৰিৰ ক্লাছ :-

যেনেকৈ পাহাৰলৈ বতাহ খাবলৈ, সতেজ হ'বলৈ যায়। ঘৰ বা অফিচত থাকিলে বুদ্ধি কৰ্মৰ প্ৰতি গৈ থাকে। বাহিৰলৈ গ'লে অফিচৰ চিন্তাৰ পৰা মুক্ত হৈ যায়। ইয়ালৈও সন্তানসকল সতেজ হ'বলৈ আহে। আধাকল্প ভক্তি কৰি-কৰি ভাগৰি গৈছে, পুৰুষোত্তম সংগম যুগত জ্ঞান প্ৰাপ্ত হয়। জ্ঞান আৰু যোগৰ দ্বাৰা তোমালোক সতেজ হৈ যোৱা। তোমালোকে জানা যে এতিয়া পুৰণি দুনিয়াৰ বিনাশ হৈ নতুন দুনিয়া স্থাপনা হ'ব। প্ৰলয়তো নহয়। তেওঁলোকে ভাবে যে দুনিয়া একেবাৰে শেষ হৈ যায়, কিন্তু নহয়। পৰিৱৰ্তন হয়। এয়া হৈছেই নৰক, পুৰণি দুনিয়া। নতুন দুনিয়া আৰু পুৰণি দুনিয়া কি হয়, এয়াও তোমালোকে জানা। তোমালোকক বিস্তাৰত বুজোৱা হৈছে। তোমালোকৰ বুদ্ধিত বিস্তাৰত আছে সেয়াও পুৰুষাৰ্থৰ ক্ৰম অনুসৰি। বুজাবলৈও বহুত শুদ্ধতা লাগিব। কাৰোবাক এনেকৈ বুজোৱা যাতে ততালিকে বুদ্ধিত বহি যায়। কোনো-কোনো সন্তান কেঁচা হৈয়ে আছে যিয়ে আগবাঢ়ি গৈ থাকোঁতে অধঃপতিত হৈ যায়। ভগৱানৰ বচনো আছে যে শুনে, শুনায় তাৰ পিছত আশ্চৰ্যজনকভাৱে আতৰি গুছি যায়.....। ইয়াত হৈছে মায়াক সৈতে যুদ্ধ। মায়াক পৰা মৰি ঈশ্বৰ হয়, আকৌ ঈশ্বৰৰ পৰা মৰি মায়াক হৈ যায়। তোলনীয়া হৈ আকৌ পৰিত্যাগ কৰি দিয়ে। মায়াক অতি প্ৰবল, বহুতকৈ ধুমুহালৈ লৈ আহে। সন্তানসকলেও বুজি পায় - জয়-পৰাজয় হয়। এই খেলখনেই জয়-পৰাজয়ৰ। 5 বিকাৰৰ লগত পৰাজিত হৈছা। এতিয়া তোমালোকে বিজয়ী হ'বৰ কাৰণে পুৰুষাৰ্থ কৰা। অৱশেষত বিজয় তোমালোকৰে হ'ব। যেতিয়া পিতাৰ হৈছা তেন্তে দৃঢ় হ'ব লাগে। তোমালোকে দেখিছা যে মায়াক কিমান প্ৰলোভন দেখুৱায়। কেতিয়াবা ধ্যানত যাওঁতেও খেল শেষ হৈ যায়। তোমালোক সন্তানসকলৰ বুদ্ধিত আছে যে এতিয়া 84 জন্মৰ চক্ৰ লগাই সম্পূৰ্ণ কৰিলোঁ। দেৱতা, ক্ষত্ৰিয়, বৈশ্য, শূদ্ৰ হ'লা, এতিয়া শূদ্ৰ পৰা ব্ৰাহ্মণ হৈছা। ব্ৰাহ্মণ হৈ পিছত দেৱতা হৈ যাবগৈ। এইটো পাহৰিব নালাগে। যদি এইটোও পাহৰি যোৱা তেন্তে ভৰি পিছলৈ গুছি যায় আৰু তেতিয়া দুনিয়াৰ কথাত বুদ্ধি লাগি যায়। মুৰুলী আদিও স্মৃতিত নাথাকে। স্মৃতিৰ যাত্ৰাতো কঠিনতাৰ অনুভৱ হয়। এয়াও আশ্চৰ্যকৰ।

কোনো কোনো সন্তানে বেজ লগাবলৈও লজ্জাবোধ কৰে, এয়াও দেহ-অভিমান নহয় জানো। গালিতো খাবই লাগিব। কৃষ্ণই কিমান গালি খাইছিল! সকলোতকৈ বেছি গালি খাইছে শিৱই। তাৰ পিছত কৃষ্ণই। তাৰ পিছত সকলোতকৈ বেছি গালি খাইছে ৰামে। ক্ৰমানুসাৰে। বদনাম কৰাৰ কাৰণে ভাৰতৰ কিমান গ্লানি হৈছে! তোমালোক সন্তানসকলে ইয়াৰ বাবে ভয় কৰিব নালাগে। অচ্ছা – অতি মৰমৰ সন্তানসকলৰ প্ৰতি স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু শুভ ৰাত্ৰি।

*ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-**

(1) বুদ্ধিৰে বেহদৰ সন্ধ্যাস কৰি আত্মিক যাত্ৰাত তৎপৰ হৈ থাকিব লাগে। স্মৃতিত থকাৰ অভ্যাস গঢ়ি তুলিব লাগে।

(2) যেনে পিতা তেনে সন্তান, যেনে সন্তান তেনে পিতা সকলোকে পিতাৰ সত্য পৰিচয় দিব লাগে। "চেকেণ্ডত জীৱনমুক্তি"ৰ মার্গ দৰ্শন কৰাব লাগে।

***বৰদান:-** শ্ৰেষ্ঠ কৰ্ম ৰূপী ডালত আৱদ্ধ হোৱাৰ পৰিৱৰ্তে উৰণীয়া পক্ষী হওঁতা হিৰ' পাৰ্টধাৰী (মুখ্য ভূমিকা পালন কৰোঁতা) হোৱা

সংগমযুগত যি শ্ৰেষ্ঠ কৰ্ম কৰা - এই শ্ৰেষ্ঠ কৰ্ম হীৰাৰ ডালৰ দৰে। সংগমযুগৰ যিমানৈই শ্ৰেষ্ঠ কৰ্ম নহওক কিন্তু শ্ৰেষ্ঠ কৰ্মৰ বন্ধনত আৱদ্ধ হোৱা অথবা হৃদৰ কামনা ৰখা - এয়া যেন সোণৰ শিকলি। এই সোণৰ শিকলি অথবা হীৰাৰ ডালতো আৱদ্ধ হ'ব নালাগে কিয়নো বন্ধনতো বন্ধনৈই হয় সেয়েহে বাপদাদাই সকলো উৰণীয়া পক্ষীসকলক স্মৃতি দিয়ে যে সকলো বন্ধন অৰ্থাৎ হৃদক পাৰ কৰি হিৰ' পাৰ্টধাৰী হোৱা।

***প্লেগান:-** আন্তৰিক স্থিতিৰ দাপোন হৈছে চেহেৰা, চেহেৰা কেতিয়াও নিৰস হ'ব নালাগে, সুখৰ হ'ব লাগে।

মাতেশ্বৰীজীৰ মহাবাক্য:

"কলিযুগী অসাৰ সংসাৰৰ পৰা সত্যযুগী সাৰ যুক্ত দুনিয়ালৈ লৈ যোৱাতো কাৰ কাম"

এই কলিযুগী সংসাৰক অসাৰ সংসাৰ বুলি কয় কোৱা হয়? কিয়নো এই দুনিয়াত কোনো সাৰ নাই মানে কোনো বস্তুতে সেই শক্তি নাই অৰ্থাৎ সুখ, শান্তি, পৱিত্ৰতা নাই। এই সৃষ্টিত এসময়ত যি সুখ শান্তি পৱিত্ৰতা আছিল এতিয়া সেই শক্তি নাই কিয়নো এই সৃষ্টিত 5 ভূতে প্ৰৱেশ কৰিছে সেয়েহে এই সৃষ্টিক ভয়ৰ সাগৰ অথবা কৰ্মবন্ধনৰ সাগৰ বুলি কয় সেয়েহে মনুষ্য দুখী হৈ পৰমাত্মাক আহ্বান কৰি আছে, পৰমাত্মা, আমাক ভৱ সাগৰৰ পৰা উদ্ধাৰ কৰা ইয়াৰ পৰা এইটো সিদ্ধ হয় যে নিশ্চয় কোনো অভয় অৰ্থাৎ নিৰ্ভয়তাৰো সংসাৰ আছে য'লৈ যাব বিচাৰে সেইকাৰণে এই সংসাৰক পাপৰ সাগৰ বুলি কয়, য'ৰ পৰা পাৰ হৈ পুণ্য আত্মা থকা দুনিয়ালৈ যাব বিচাৰে। গতিকে দুনিয়া দুখন, এখন সত্যযুগী সাৰ যুক্ত দুনিয়া দ্বিতীয়খন হ'ল কলিযুগী অসাৰ দুনিয়া, দুয়োখন দুনিয়াই এই সৃষ্টিতেই হয়। ভাল বাৰু - ওঁম্ শান্তি।

ওঁম্ শান্তি!!
